

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑΙ...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Δέχομαι εύχαρίστως, παιδί μου, απάντησε ο χειροουργός. Καί όπου κι' αν βρισκόσαι, όπου κι' αν σε σύρουν ή περιπέτειες της ζωής, θά σου στέλνω άμέσως τὰ χρέηματα, πού θά σου χρειάζονται.

— Και τώρα, είπε ο κόμης, ως ἀγκαλιαστούμε σφιχτά, 'είμαι έτοιμος νά φύγω.

— Νά φύγης, ενώ είνε ακόμη μέρα! Μά αυτό θά ήταν μεγάλη τρέλλα τούτε ο 'Αρβρόσιος Παρέ. Περιμένε νά νυχτώση, γιά νάχω άλλωστε τόν καιρό νά σου βρω ένα καλό άλογο, ρούχα, όπλα και μερικά χρήματα.

Ο κόμης Κανδάλ έμεινε ως πού νά νυχτώση. Καί σάν έπεσε τó βράδυ, ήταν παιά έντελώς άγνωριστός, παραμορφωμένος. Ο χειροουργός τού είχε λούσει τὰ μαλλιά του με κάποιο υγρό πού από κατάμαυρα πού ήταν, έγιναν κατάξανθα. Τά ρούχα του τάλλαξε, μ' άλλα φτωχικά, χοντροκομμένα, άταίριαστα στό κορμί του, έτσι πού έμοιαζε μ' άγαθό άστό.

Όταν προχώρησε άρκετά ή νύχτα, ο χειροουργός ώδήγησε τó νεαρό κόμητα έξω από τήν πόλη, σ' ένα μέρος όπου περιμένε κάποιος χωρικός μ' ένα σφριγηλότατο άλογο, άξιο νά τρέξη, χωρίς νά σταματήση, είκοσι χιλιόμετρα.

Ο κόμης Κανδάλ και ο χειροουργός άγκαλιάστηκαν και φιλήθηκαν, σάν νά ήταν πατέρας και γιός. Τέλος ο Ράλφ καβαλλίκεψε και κέντρισε τ' άλόγό του. Ο χειροουργός τόν παρακολουθούσε ως τή στιγμή πού ή σκιά του χάθηκε μέσα στό σκοτάδι τής νύχτας. Έπειτα σταμάτησε και φηγηρόζονταν τόν κρότο των πετάλλων, πού λίγο-λίγο έσβηνε κι' αυτός μέσα στή νυχτερινή σιγή...

Τέλος ο χειροουργός ξαναπήρε τó δρόμο πρòς τόν πύργο με τήν καρδιά σφιγμένη από λύπη.

— Υπάρχει κάτι τó μοιραίο χαραγμένο στό μέτωπο τού νέου αυτού! συλλογίζονταν ο 'Αρβρόσιος Παρέ. "Αί ήξερα νά μελετώ τά άστρα και αν πίστευα στήν άστρολογία θάβλεπα ίσως αν τó άστρο του κυριαρχείται από κάποιο άλλο άστρο πού ισχυρό κι' αν τó παιδί αυτό θά νικήση ποτέ στήν πάλη του κατά τού άγνώστου... Τί μυστήριο! Μυστήριο, πού αν κανείς κατορθώση νά σηκώση και μιά μονάχα πτυχή του, ώρισμένος θά είνε Θεός!

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Στό σημείο αυτό είνε άνάγκη νά όπισθοδρομήσουμε μερικές ήμέρες και ν' αναζητήσουμε τὰ πρόσωπα πού αφήσαμε, γιά ν' άκολουθήσουμε τή δίκη και τίς περιπέτειες τού κόμητος Κανδάλ:

Τήν επομένη των όργίων πού συνέβησαν στό Ταλεμόνδο, ο στραλάνδο Φερουλλιάκ και άνεκήρυξε διοικητή του τόν 'Ιωάννη Βιλανδρώ, ξεκίνησε γιά τήν 'Ωρεϊλάν.

— Δίγες ώρες πριν είχε φύγει γιά τó ίδιο μέρος ο γραμματεός του σταυλάρχου Μονορανό, Ροβέρτος Κέρ, με τήν έντολή νά έξασφαλίση τήν αναχώρησι των Ούγενότων. Ο Ροβέρτος έφτασε στήν Σαράντα βάρκες περιμέναν στήν όχθη τής λίμνης γιά νά έπιβιβασθή ο στρατός και νά περάτη στήν άντικρουή όχθη. Ο Ροβέρτος ίδια βάρκα.

— Θά διακηρύξετε λοιπόν κίριε, ρώτησε ο γραμματεός του Κοντοσταύλου τόν Προφήτη, ότι εκράτησα τó λόγο πού μου έδωκε ο αύθέντης μου;

— Ναι, απάντησε ξερά-ξερά ο Προφήτης. Είχαν αποβιβασθεί παιά στήν άλλη όχθη τής λίμνης και έπρεπε νά περάσουν τή στενή λουρίδα τής ξηράς πού χωρίζει τή λίμνη από τόν όκεανό γιά νά φτάσουν στή θάλασσα.

— Τώρα παιά δέ διατρέχετε κανέναν κίνδυνο, συνέχισε ο Ροβέρτος Κέρ. Νά τó πλοίο, εκεί κάτω, πού θά σας μεταφέρει στήν 'Αγγλία.

— Μά τó πλοίο εκείνο δέν είνε 'Αγγλικό! είνε παραξενευμένος ο 'Ιωάννης Βιλανδρώ.

— Μάλιστα, κύριε, απάντησε ο Ροβέρτος στενοχωρημένος κάπως, δέν είνε 'Αγγλικό. Ο έκλαμπρότατος Κοντόσταυλος γιά νά φανή ως

τό τέλος καλός μαζί σας, παρακάλεσε τόν φίλο του κ. 'Αννεμπώ νά στείλη μιά γαλέρα γιά νά σας μεταφέρει σέ οποιαδήποτε 'Αγγλική άκτή θέλετε.

Ο Προφήτης όμως, ο όποιος δέν πίστευε τὰ λόγια τού γραμματεός, έβγαλε από τόν κόρφο του ένα μικρό σταυρό και προτείοντάς τον σ' αυτόν, τού ειπε:

— Όρχίσου στό ιερό αυτό σύμβολο ότι ή γαλέρα τού κ. 'Αννεμπώ δέ θά μάς αποβιάση σέ καμμιάν άλλη άκτή τής έπικρατείας τού βασιλέως 'Ερρίκου Β'.

— Όρχίζομαι, απάντησε ο Ροβέρτος Κέρ, άκουμπώντας τó χέρι του στό σταυρό.

Ο 'Ιωάννης Βιλανδρώ τόν κύτταξε κατάματα γιά νά βεβαιωθή αν λέη άλήθεια. Ο γραμματεός δέν έχαμήλωσε τὰ μάτια του...

— Καλά, απάντησε ο Προφήτης. "Υστερα από τόν όρκο σου δέν έχω τó δικαίωμα νά μη σε πιστεύω. "Αν όμως ύπάρχη δόλος στά λόγια σου, ή όργη και ή κατάρα τού σταυρού νά πέση άπάνου σου και άπάνου σ' εκείνον πού σ' έστειλε.

— Κύριε, όπως βλέπετε, ως τώρα εκρατήσαμε τó λόγο μας σάν τίμιοι άνθρωποι, ειπε ο Ροβέρτος Κέρ. Είσθε εύγενής άνθρωπος και πρέπει νά εκπληρώσετε και σεις τήν ύπόσχεσή σας.

— Μάλιστα! απάντησε ο Προφήτης και βάζοντας από τόν κόρφο του τήν περγαμνή τής 'Αρτέμιδος Βιλανδρώ τήν έδωκε στό γραμματέα τού Κοντόσταυλου, τού όποιου τó πρόσωπο εφωτίσθη έξαφνα από ένα χαμόγελο εύχαριστήσεως.

"Υστερα ο Ροβέρτος Κέρ κάνοντας μιά βαθειά υπόκλιση έφυγε. Ο Προφήτης τόν παρακολούθησε με τó βλέμμα του και κατάπληκτος είδε ούι άντι νά γυρίση πρòς τὰ πίσω και νά περάση πάλι τήν άλλη όχθη τής λίμνης, τράβηξε πέρα και τρύπωσε στά καλάμια ενός βαλτόποτου.

"Άγριο και λυσσαλέο μακελειό!..."

— Πού πάει τάχα; μουρμούρισε ο Προφήτης, άπορώντας. "Α! κάποια παγίδα μάς έχουν στήσει! Προδοσία! προδοσία! φώναξε.

Και ύστερα, γυρίζοντας πρòς τούς Ούγενότους του, πρόσταξε με φωνή βροντερή:

— Στις βάρκες! Στις βάρκες άμέσως!

Οί νεώτεροι ώρμησαν άμέσως και έσυραν από τήν άμμονδιά τίς βάρκες στή θάλασσα. "Υστερα μπαίνοντας ως τή μέση στό νερό κουβαλούσαν στους ώμους των τούς γέροους και τὰ γυναικόπαιδα. Σ' ένα τέσσερο όλος ο στρατός τού Βιλανδρώ είχε μπαρκαριστεί. Εκείνος έπεβιβάσθη τελευταίος.

Η βάρκες όμως ήταν έτοιμόρροπες και ύπήρχε μεγάλος κίνδυνος. Αυτό τó κατάλαβε από τήν πρώτη στιγμή ο Προφήτης, αλλά δέν ειπε τίποτα του και κύτταξε νά ιδη πόσο άπειχε ή γαλέρα. Δέν ήταν μεγάλη ή άπόσταση, μού ο Προφήτης πρόσεξε κάτι άλλο πού τούκανε ξεχωριστή έντύπωση: Ο κυβερνήτης τής γαλέρας, ο όποιος στέκονταν όρθιος στό κατάστρωμα και κύτταξε κάπου μακριά στή θάλασσα με τó τηλεσκοπίό του, έκανε κάτι παράξενες κι' άλλόκοτες χειρονομίες, πού μαρτυρούσαν έξαιρετική ταραχή.

— Μά τί συμβαίνει λοιπόν; Συλλογίστηκε ο Βιλανδρώ. Γιατί αυτός ο άνθρωπος είνε ταραγμένος;

"Υστερα στρέφοντας τὰ μάτια του πρòς τή διεύθυνση πού κύτταζε ο κυβερνήτης τής γαλέρας, είδε μιά μεγάλη φρεγάτα πού έπλεε όλοταχώς πρòς τή γαλέρα. Τήν ίδια στιγμή πυροβολισμοί πυκνοί άκούστηκαν από τήν ξηρά. Σφαίρες σφύριζαν γύρω από τίς βάρκες. Ο Προφήτης έστρεψε και είδε ένα τμήμα όπλοφόρων οί όποιοι παρετάσσοντο στήν άκτή. Τού φάνηκε πώς είδε εκεί άνάμεσα και τó γραμματέα τού Κοντόσταυλου νά τούς δίνη τὰ σχετικά παραγγέλματα.

— Τραβάτε κουπί! Κουπί μ' όλη σας τή δύναμη! πρόσταξε με φωνή βροντερή ο Προφήτης.

Κι' άμέσως άρπάζοντας κι' ο ίδιος ένα κουπί, άρχισε νά κωπηλατή μ' όλη του τή δύναμη. Η βάρκες όμως, όπως ήταν κατάφορες, προχωρούσαν πολυ σιγά.

— Κάνουμε νερά! φώναξε ξαφνικά ο 'Ελαφοπόδαρος. Μιά τρομερή κραυγή φρίκης βγήκε τότε από τὰ στόματα όλων αυτών των δυστυχισμένων.

— "Α! οί άθλιοι! μούγγρισε άνάμεσα από τὰ σφιγμένα δόντια του ο 'Ιωάννης Βιλανδρώ. Νά πώς εκράτησαν τó λόγο τής τιμής τους!

— Πύο! πρόσταξε τή στιγμή εκείνη ο Ροβέρτος Κέρ.

(Ακολουθεί)